

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 726. Usque Ad Annum 813

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117859

§.49. Smaragdus & Adalardus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66091)

Sæculum IX. ptum, altera græce exaratum. (*) Ex
 A. C. 810. turbis Græcorum propter hanc vocem
 sequenti tempore exortis apparebit, hæc
 in causa Leonem Papam sapientissime
 pronunciaſſe.

§. XLIX.

Smaragdus & Adalardus.

Mabil. to. 2. Smaragdus Abbas vir pietate & relictis
Annal. p. 383 posteritati ingenii ſui monumentis
& 417. clarus in ſuo Monasterio, in quo Schola
 erat celeberrima, docuit, & composuit
 Tractatum Grammaticæ, ſeu Commen-
 tarium in Donatum in libros quatuor-
 decim diſiſum, ubi omnia exempla ex
 S. Scriptura exprompſerat, quia multi
 hoc ſtudium ideo averſabantur, quod non
 niſi nomina Gentilium, & exempla ab
 ipsis accepta viderent. Hoc opus typis
 non eſt editum. Compoſuit præcepta
 Principi informando apta, quod opus
 viam Regiam dixit, ſive hunc laborem
 ipſi Carolo, priuſquam Cæſarea Digni-
 tate fulgeret, ſive Ludovico ejuſ filio
 tunc Regi Aquitaniæ impendit. Scri-
 pſit Sermones excerptos ex Patribus in
 Epistoſas & Evangelia totiuſ anni, item
 Diadema Monachorum, ſeu documenta
 pro Monachis in compendium collata,
 &

to. 5. Spicil.
init.

(*) Omiſſa voce, *Filioque.*

& Commentarium in Regulam S. Benedicti, opus Concilio Aquisgranensi anno octingentesimo decimo septimo celebrato posterius.

Sæculum IX.
A. C. 810.

Adalardus Abbas Corbejenſis ad illam Collationem a Carolo Imperatore miſſus, ejuſdem Patruelis erat, Bernardi, qui Pipini Regis frater fuit, filius. In Palatio educatus, iisdem quibus Carolus Magiſtris traditus eſt. Sed deinde huius Principis divortium, quando Deſiderii Regis Longobardorum filiam expulit, impatientiſſime ferens, nec novæ Nuptæ, quam uxore vivente inducebat, ullum obſequii genus exhibere ſuſtinens, cum malum (*) prohibere non poſſet, ſaltem

Acta SS. Be.
to. 5. p. 306.

Sup. Lib.
XLIII. §. 58

(*) Nihil abſtruſum magis quæſtione, an Caroli Magni conjugia licita, illicita fuerint. Memoravimus Lib. XLIII. §. LIX. ipſum rejecta uxore prima, aliud fruſtra ſuadente S. Pontifice, duxiſſe filiam Deſiderii, Regis Longobardorum. Sed an prius matrimonium fuit ſolummodo ratum, an etiam conſummatum? quis pronunciet? poſt unius anni ſpatium Carolus Deſiderii filiam Ermengardem dimittit, quod ſemper ægrotaret, & generandæ proli impar crederetur, atque Hildegardem ex Suevia in matrimonium accipit. Sed an impedimentum prioris matrimonii dirimens fuit? Ubi Declaratio vel Diſpenſatio Episcoporum? De alterutro affirmare difficile.

Interim

Sæculum IX. A. C. 810. saltem aperte profiteri constituit, quantum illud averfaretur. Ergo Aula valere jussa, Regi carissimus, in primo ætatis flore, nam ad annos ferme viginti pervenerat, ad Monasterium Corbejenfe se recepit, ubi expleto Tyrocinii anno, ei horti excolendi cura demandata. Postea vero frequentissimis propinquorum salu-

Interim illud satis exploratum est, Disciplinam Ecclesiæ circa divortia illo ævo non tam rigide ac posterioribus temporibus fuisse observatam. Nemo forte etiam nec in Oriente nec in Occidente multum clamoris edidisset, cum Constantinus Imperator ejecta Maria ejus pedissequam Theodotam duxit, nisi S. Theodorus Studita pro Lege Dei & Canonum Auctoritate generotum pectus objecisset. Augustinus Calmet in sua præclara Historia Universalis reflectens super vitam Caroli Magni dicit: *Fa-tendum est, rem esse non facilem a tanto viro incontinentiæ notam remove, & excusare con-niventiam in principes filias suas, quas apud se retinere volens, eo adduci non potuit, ut eas viris in matrimonium daret.* Inde puellæ deperdita verecundia in tantum vitæ licentiam prolapsæ sunt, ut vulgi fabula fierent, quod tamen parens prudenter & constanter dissimulavit. Hæc ille. At satis. Nam in Carolum nostrum cadit pars prima illius appositi effarii de Cardinali Richelio: *Il a trop fait de bien pour en dire du mal. Peu de mala nec satis cur-ta ingenti benefactorum numero absorbentur.*

salutationibus, hominum laudibus, & Sæculum IX.
 hujus Sæculi fabulis, de quibus referen- A. C. 810.
 tes amicos audire cogebatur, fatigatus,
 fugit in Italiam ad Montem Cassinen-
 sem, quod Asceterium vitæ Monasticæ
 fons habebatur. Ibi quoque missis a Re-
 ge Carolo Ministris, qui eum evocarent,
 haud diu morari licuit.

Adalardus modico post reditum suum
 tempore, consentiente Abbate, ejusdem
 Successor in Abbatia Corbejensi eligitur.
 Exinde vero a Rege Carolo in Italiam
 mittitur, Pipino juniori filio suo, qui an-
 no septingentesimo octogesimo primo
 Rex Longobardorum coronatus est, a *Sup. Lib.*
 consiliis futurus. Cum tanto munere *XLIV. §. 17*
 Vir prudens integerrime fungeretur,
 multi dicebant, sibi videri non hominem
 sed Angelum de Cælo advenisse. Nul-
 lis donis aut blanditiis capiendus, ter-
 ror divitum & pauperum præsidium au-
 diebat. Brevis tempore repressa Opti-
 matum tyrannide Justitiam reduxit, &
 quemque intra suæ conditionis limites
 continuit. Eum Leo III. Papa tanti fa-
 ciebat, ut per jocum dicere solet:
*Scias, si te unquam a moribus istis quos
 in te admiror alienum videro, me nullo
 unquam tempore cuiquam de Gente Fran-
 corum Fidem habiturum.* Civitatibus
 Spoleto & Benevento diro bello impli-
 citis, usque Beneventum profectionem
Hist. Eccles. Tom. X. Zz susce-

Sæculum IX. suscepit, & pacem sinceram populis reddidit. Viri fama usque ad Græcos &

v. Alcu. ep.
107.

Sup. Lib.
VIII. §. 6.
Vit. Ant. c. 2.

Insulas penetravit, & in stylo ænigmatico illius ævi jam nomine Augustini jam Antonii veniebat. Augustinus quidem dicebatur, quod esset eloquentissimus, & Sancti hujus Doctoris Opera præ ceteris amaret, Antonius vero, quia hujus S. Viri exemplum secutus omnium aliorum virtutes imitari & in se solo colligere satagebat.

§. L.

Caroli Imperatoris Testamentum.

Vit. per Egin. Capit.
to. p. 887.
to. 7. Cons.
p. 1202.

Carolus Imperator mortem cogitans, condito testamento, thesaurorum suorum & supellectilis distributionem anno Jesu Christi octingentesimo undecimo, Regni sui in Francia quadragesimo tertio, Imperii undecimo, Indictione quarta ordinavit, eo consilio, ut pro more Christianorum eleemosynas largiretur, & lites hæredum suorum præcaveret. Omnia sua bona mobilia divisit in tres partes, & partes duas in viginti & unam portiones, singulas Ecclesiis Regni sui Metropolitanis conferendas, videlicet, Romanæ, Ravennatensi, Mediolanensi, Forojulienfi, Gradenfi, Coloniensi, Moguntinæ, Juvaviensi, alias Salisburgensi, Trevirensi, Senonensi, Vefuntionensi, Lugdunensi, Rothomagensi, Rhemensi, Arc.